

[Carsten Andersen]

mærke til, at ministeren bemærkede det. Jeg synes, at uenigheden inden for dette faggruppeområde har været en af de mest ulykkelige ting inden for hele psykiatridebatten; fordi sygehusområdet traditionelt er så autoritært opbygget, kan man ikke tage en diskussion om de forskellige faggruppers placering i forhold til de problemer, der skal løses.

Jeg håber, at denne debat vil medvirke til, at vi får en bredere diskussion omkring hele distriktspsykiatrien og de sociale problemstillinger, der skal løses dér, således at vi får blødt op på dette område. De faggrupper, der beskæftiger sig med dette område, har jo uhyre kvaliteter til at løse problemerne, men hvis man bruger ressourcerne til at føre kamp mod hinanden, så går det jo galt.

For at rette en misforståelse, så taler jeg – og SF – ikke for, at alle psykiatriske sygehusenheder skal være ens, og heller ikke for, at der skal være en standard, som ligger på højde med de somatiske sygehuses. Naturligvis skal der være rimelige og ordentlige vilkår, men det behøver ikke altid at ligne et sygehus. Der er nogle af de fine, flotte psykiatriske afdelinger, som til forveksling ligner somatiske, kirurgiske afsnit, og det er der vel ikke behov for på det psykiatriske område.

Der er behov for nogle huse, hvor der måske er kringledede gange og anderledes indretninger. Det kan godt være ældre huse; det behøver ikke at være nybygninger alt sammen, der skal bare være plads og rummelighed og så tilstrækkeligt med personale. Det er noget af det, der er mest behov for. Vi taler altså ikke for, at disse sygehuse alle sammen skal være ens og linoleumsbelagte, men egentlig bare for, at der er rimelige vilkår og forhold.

Ministeren sagde, at der ikke var tale om en ændret opgavefordeling. Det kan være, at jeg var uopmærksom, men jeg forstod egentlig ikke helt, hvad der lå i, at der ikke var en ændret opgavefordeling. Jeg synes, at redegørelsen bærer præg af det. Jeg synes, at de signaler, vi har fået, bærer præg af, at psykiatrien netop har en ændret opgavefordeling, hvor der er ting, der skal løses i socialektoren.

I den forbindelse må man så tage den diskussion op, at når tingene skal løses i socialektoren, så skal der også flytte nogle ressourcer med. Men det skal ikke være en diskussion om, hvorvidt der skal skæres skiver af skannerne i

somatiske afdelinger eller lignende. Man må se i øjnene, at hele dette område faktisk ikke har fået ressourcer længe. Det kan være, at man i det samlede samfundssystem skal prioritere noget over fra udbygning af motorveje, så det blev flyttet over til dette område. Nu skal jeg ikke begynde på en større finanspolitisk diskussion.

Til slut vil jeg godt henstille, at også Kommunernes Landsforening bliver inddraget i de drøftelser, som ministeren vil tage.

Og så vil jeg ligesom fru Tove Lindbo Larsen spørge: Hvad sker der nu? Sundhedsministeren sagde, at nu ville hun tage en drøftelse med socialministeren på baggrund af beslutningsforslag nr. B 55.

Men jeg synes, at den brede opmærksomhed, der er i Folketinget, egentlig også burde gøre, at begge ministre inviterede til en bredere drøftelse med ordførerne på dette område, sådan at vi kunne få sat nogle initiativer og nogle overvejelser i gang, så vi ikke skal starte forfra den 2. oktober, når det nye folketingsår starter.

Duetoft (CD):

Ministerens svar var jo heller ikke særlig konkret, selv om det var udmærket.

Nu har vi haft to debatter, hvor vi har snakket principper og brede linjer. Jeg vil derfor ligesom S og SF rejse spørgsmålet: Hvad sker der nu? At vi er enige i det overordnede mål – og det konkluderede ministeren rigtigt at vi er – betyder vel ikke, at man fra Folketingets side skal acceptere, at prisen bliver høj, inden man når det mål, altså i overgangsfasen, hvor der vitterlig er grupper, der har specielle problemer. Derfor mener jeg, at det er vigtigt, at vi går med ind og også i praksis viser, at vi godt vil løse nogle af de problemer, der er.

Derfor vil jeg godt efterlyse, om ministeren vil overveje, om der f.eks. på boligpolitikens og på uddannelsespolitikens område er muligheder for initiativer. Det er to områder, der i opfølgingsrapporten rent faktisk konkret bliver nævnt som problemer; det er ikke bare noget, man tror. Der står direkte, at der er problemer på disse to områder, så jeg synes, det ville være udmærket, hvis ministeren ville love, at hun i sommerens løb ville overveje, om der skal tages initiativer på disse områder. Om så overvejelserne skal omfatte en bredere kreds, f.eks. ordførerne i Folketinget, ved jeg ikke. Det ville da være udmærket.